Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 172/2026
12.05.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Михаила Зечевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 48К. 584/23 од 08.05.2025. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 71/25 од 28.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2026. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Михаила Зечевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 48К. 584/23 од 08.05.2025. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 71/25 од 28.10.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Краљеву 48К. 584/23 од 08.05.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 225. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року новчану казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљеном је истом пресудом, на основу члана 91. и 92. Кривичног законика одузета противправно прибављена имовинска корист у износу од 1.243.334,00 динара и обавезан је да сноси трошкове кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1. 71/25 од 28.10.2025. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Краљеву и браниоца окривљеног АА, адвоката Михаила Зечевића и пресуда Основног суда у Краљеву 48К. 584/23 од 08.05.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Михаило Зечевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати на поновни поступак.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама окривљени оглашен кривим, иако је реч о правноснажно пресуђеној ствари, с обзиром да је поводом истог животног догађаја који се одиграо у истом временском и просторном оквиру, правноснажном пресудом Прекршајног суда у Краљеву 4Пр. Бр. 391/20 од 04.07.2020. године, окривљени АА осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара за прекршај из члана 177. став 4. и члана 179. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којим наводима суштински указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Из списа предмета произлази да је у поднеску број 049-218-06-01055/2020-0000 од 08.09.2020. године Министарство финансија, Пореска управа, Одсек за прекршајне послове Крагујевац, Одељење Врњачка Бања, у коме је прецизиран захтев за покретање прекршајног поступка, наведено да је 27.08.2020. године инспектору за прекршајне послове Врњачка Бања од стране инспектора пореске контроле Филијала Краљево, достављено обавештење, да је пореска полиција – Одсек за оперативни рад Краљево дана 25.08.2020. године дописом број 47-00042-2020-0050- СЛ, обавестила Пореску управу, Филијалу Краљево, да је против АА поднета кривична пријава КУ 224/2020-ДОО30, којом су обухваћене неправилности у обрачуну и плаћању пореза на додату

вредност за пореске периоде од 01.10.2017. године до 31.10.2017. године, од 01.10.2018. године до 31.10.2018. године и од 01.02.2019. године до 28.02.2019. године, па је сходно наведеном, прецизиран захтев за покретање прекршајног поступка и изузети су наведени периоди који су обухваћени кривичном пријавом. Пресудом Прекршајног суда у Краљеву 4Пр. бр. 3591/20 од 04.07.2022. године окривљени АА је оглашен одговорним што као порески обвезник – физичко лице које је регистровало породично пољопривредно газдинство није обрачунао и платио порез на додату вредност у износима и за периоде ближе наведене у диспозитиву пресуде и осуђен је на јединствену новчану казну у износу од 20.000,00 динара, при чему наведеном пресудом није обухваћен порески период од 01.10.2018. године до 31.10.2018. године и иста пресуда постала је правноснажна 20.07.2022. године.

Дакле, из списа предмета произлази да је Министарство финансија, Пореска управа, Одсек за прекршајне послове Крагујевац, Одељење Врњачка Бања поднеском 049-218-06-01055/2020-0000 од 08.09.2022. године прецизирало захтев за покретање прекршајног поступка изузимајући из истог порески период од 01.10.2018. године до 31.10.2018. године, на основу које прецизиране оптужбе је Прекршајни суд донео на закону засновану одлуку и окривљеног огласио одговорним за период који не обухвата период којим је осуђен кривичном пресудом, односно пресудом у кривичном поступку.

По оцени Врховног суда, имајући у виду напред наведено, не може се говорити о повреди процесног начела *ne bis in idem*, с обзиром да период за који је окривљени оглашен кривим правноснажном кривичном пресудом није обухваћен прекршајном пресудом, на коју повреду бранилац неосновано у поднетом захтеву за заштиту законитости указује.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости даље указује да је одлука о плаћању (одузимању) прибављене имовинске користи такође незаконита, јер је и та обавеза обрачуната и утврђена у пореском поступку, па би се према ставу Европског суда за људска права у предмету Кивери против Финске бр. 53753/12 од 10.02.2015. године радило се о двострукој кажњивости.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Из списа произлази да прекршајном пресудом Прекршајног суда у Краљеву 4Пр. бр. 3591/20 од 04.07.2022. године окривљени није обавезан да плати имовинску корист, која му је нижестепеним кривичним пресудама одузета, те су и ови наводи оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да су разлози дати у побијаним пресудама у супротности са изведеним доказима и појашњава да код окривљеног АА није постојао умишљај за извршење овог кривичног дела, јер исти није знао да постоји обавеза плаћања ПДВ-а, када је укупно остварен промет већи од 8.000.000,00 динара, којим наводима суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости оспорава закључак суда да је у конкретном случају реч о промету, већ наводи да је реч о кооперацији, услед чињенице да је од стране окривљеног сачињавана документација да се ради о

кооперацији и да нема преноса власништва на роби, а поред тога оспорава доказну снагу вештачења вештака Банковића Велизара, који наводи да је плаћање између предузећа „Агромил“ и АА извршено путем компензације, као и закључак вештака да се у конкретном случају ради о купопродајном односу између пољопривредног газдинства АА и предузећа „Агромил“. У прилог својих навода, бранилац наводи да, како није било улазних фактура код предузећа „Агромил“ за наводно продате пилиће и концентрате и нема излазне фактуре газдинства АА за наводно продате пилиће, то у конкретном случају нема ни купопродајног односа између ових привредноправних субјеката поводом това пилића, већ се ради о класичном услужном тову пилића, а којим наводима бранилац указује да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те суштински указује на учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић